

Balgfreds (Winther) faa træffende fagde: Over anden Gang fagde han Noget, fom vi kunde fortølle fom en provisorifk Finantslov, og hveranden Gang Noget, fom tydede paa, at det ikke var faa. Hvorfor ikke ligefrem fige, om det er Ministeriets Mening, at det ikke paa nogen Maade kan ville lægge Navn til en provisorifk Finantslov, hvorfor ikke ligefrem komme og fige det iftedetfor at ffjule fig i faadanne ubefømte Udtalelfer, der for mig betyde, at Medlemmer, der tro paa, at det vil komme, kunne have en begrundet Ret til at tro det. Seg veed nu, at det er en temmelig almindelig Tro, og disfe Dages Forhandlinger have naturligen givet de Medlemmer, fom troede paa det iforveien, Vished for, at dette Ministerium tenker paa at gjøre den grundlovftridige Gjærning, at give Navn til en provisorifk Finantslov. Seg, fom fagt, tror det ikke, jeg vilde fe paa det Ministerium i Danmark, der — efter den hele loyale Eilling, hvori ogfaa Flerallet, naar det kommer til Stykket, har ffillet fig —, naar Penner ffal gribes og Navnet ffal ffriives, ikke vilde bæve tilbage for, hvad det vil gjøre. Seg tror, at, felf om man i et Dieblif, hvor man maaffe bliver varm, kan fige, at dette vil man gjøre, faa er det noget ganffe Andet, naar en Mand ffaar i et rigtigt ffjæbnsvangert Dieblif og kommer til den ffifte Handlung, om han da tør udføre den overfor Nutidens Dom, overfor Eftervedenens Dom, overfor Hiftoriens Dom, om han ikke vil bæve tilbage, kaffe Penner bort og fige: Nei dette gjør jeg ikke! Dette er min Tro, men jeg veed, at Mange tro og ved de Udtalelfer, vi have hørt, ere blevne beffyrkede i Troen paa, at dette Ministerium er iftand til at gjøre det og vil gjøre det. Men min Mistillid til Ministeriet beror paa, at det lader det ffaa hen i det Uviffe og derved giver det Betydning for dem, der tro paa, at de virkelig kunne være iftand til til at gjøre det. Det er dette, fom har famlet faa stort et Fleral i Salen, at man er kommen til at tro, at Ministeriet ffod paa Grændfen af at overffribe fin grundlovsmæffige Berettigelfe, paa Grændfen af at tilffidefatte Forfatningen, det er dette, fom har famlet os, og det Punkt, fom forener os, og før denne Tvivl og Frygt er ffjernet, før denne Fare er gaact over, før hæves denne Forening ikke. Det er fandt, at her er fattet en Udentingsbefflutning. Flere af de Herrer, fom have været med til at fatte den, have tidligere bebreidet os, at vi fattede Udentingsbefflutninger; men jeg vidfte, at, naar de kom i det Tilffælde, at de fandt det nødvendigt, vilde heller ikke de undflaa fig for at fatte Udentingsbefflutninger. Her er fattet en Udentingsbefflutning, fom er lovlig og berettiget i alle Maader, og dette lægge vi ingen Delgmaal paa, det holde vi ikke ffkult. Som det er fagt tidt nok, men fom jeg vil gjentage, det, hvorum vi her ere blevne enige med Hensyn til Finantslovens Ind-

hold, det holde vi faft, faalænge vi ffaa overfor dette Ministerium, ubrydelig faft, hvad der end ffker. Saalænge det nuværende Ministerium ffaar, gælber det; gaar det, og vi faae et andet Ministerium, kunne vi forhandle, men under dette Ministerium ffaa vi Alle paa Foreningen, faaledes er vor Uftale. Det, der har gjort, at jeg har kunnet gaa med de Herrer, er, har jeg fagt, at Regjeringen lader det ffaa tvivlfomt, om den kan ville gjøre dette Skridt; det er for mig nok til at nære fuldftændig Mistillid til den. Seg figer her, og jeg anfører det paa Grund af, at der omkring i Landet er En og Anden, fom finder fin Regning ved at fortælle, at jeg er blandt dem, fom have været imod denne Sammenslutning, at dette er urigtigt, fuldftændig urigtigt. Seg figer her, fom jeg har fagt i Folkethinget for nogle Aar tilbage, dengang vi ffode overfor det Drffteffte Ministerium, og da vi vare en Del Medlemmer, fom fluttede fig fammen med de Nationalliberale, jeg fagde da her i Thinget, kan jeg erindre, at, naar felf bitte Modffandere kom i den ffamme Livsfare, faa glemte de Uenigheden, faalænge Livsfaren varede, og arbeidede med fuld Kraft til det Yderffe for at unddrage fig denne Fare, og naar Livsfaren var overffaaet, ffode de endnu hver paa fin Side fom de, der ikke havde forladt deres Overbevißning om, at de havde Retten paa deres Side, og faa kæmpede vi fførft paa den gamle Maade om det, hvorum vi havde været uenige; men vi kunde ikke forffatte denne Uenighed igjennem vore Forhandlinger, naar Livet tages fra os. Og det bliver taget fra os, mine Herrer! naar Grundloven bliver tilffidefat. Det er det Same, der har ledet mig her, og jeg er glad ved, at denne Forening er kommen tilffede; thi Grundlovens Opretholdelfe er det fførffe; det er det, fom jeg tror, at alle danffe Mænd ville være enige om at arbejde hen til. Naar der ikke længere er Frygt eller Fare i denne Hensende, ja, mine Herrer, faa vende vi tilbage til de forffjellige enkelte Sager, og faa ffaar Enhver paa fin Side. Seg vil dermed ikke have fagt, hvad en æret Taler flog paa, at vi maaffe kunde komme til at famvirke senere hen; det bliver den Lids Sag, det er ikke Noget, der nu ligger for. Den høitærede Conffilspræffident yttrede: Nei, De Herrer have ikke villet høre. Saadanne Udringer bruge vi lige overfor Børn, fom ffulle have Ris. Vi fige til et Barn: Du ffal have Ris; thi Du har ikke villet høre; men det er mærkelig at høre Regjeringen overfor et lovgivende Kammer at fige: De Herrer have ikke villet høre, alffaa vi maa handle. Det er en mærkværdig Udtryksmaade, det ffynes at være en Udtryksmaade, hvorved Vedkommende glemmer, hvem det er, han tater til. Den ærede Drfffører fagde blandt Andet i forrige Møde, at det ogfaa vilte fig her, at Regjeringen mente, vi ikke maatte have en Mening. Dette tog den høitagede Conffilspræffident